

חמי מלפא דברי אתחוי, יהיב ליה. כך יעקב אמר.
 ראובן בכרי אתה, רחימא דמעיי אנת, אבל
 ברכאן דילך יסתלקון בידיא דמלפא
 קדישא, עד דיחמי בד, בגין דאזלת לקבל אפד וגו',
 בתרגומו: ראובן בכורי אתה וגו'. רבי אלעזר פתח
 ואמר, (יחזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה
 אטימין אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין
 ביקרא דמלפא, דהא אורייתא אכריז עליהו בכל
 יומא, ולית מאן דעזית אודניה לקבליה. האי קרא
 קשיא, ביון דכתיב הנבא אל הרוח, אמאי זמנא
 אתרא הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח.

אלא מפאן אוליפנא רזא דתכמתא, תרין קיימין
 הנא, חד לאתערא מתתא לעילא, דאי
 לא מתערין לתתא, לא מתערין לעילא.

לשון הקודש

אטומים הם בני אדם שלא יודעים ולא
 משגיחים בכבוד המלך, שהרי התורה
 מכריזה עליהם בכל יום, ואין מי
 שמקשיב באזניו פנגדה. פסוק זה קשה,
 ביון שפיתוב הנבא אל הרוח, מדוע פעם
 נוספת הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח?
 אלא מפאן למדנו סוד התכמה, שנים
 עומדים פאן - אחד לעורר מלמטה
 למעלה, שאם לא מתעוררים למטה לא

אלין. אמר, הרי כל פמוני יהיה ביד
 המלך שמור לבני. בשראה המלך שפנו
 ראוי, אז נתן לו. כך יעקב אמר.

ראובן בכרי אתה, אהוב מעי אתה,
 אבל הפרכות שלך יעלו בידי המלך
 הקדוש עד שיראה אותך, משום שהלכת
 פנגד אפד וגו', בתרגומו. ראובן בכרי
 אתה וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (יחזקאל
 לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה

וּבַאֲתֵּירוֹתָא דְלִתְתָא אֲתֵּער לְעִילָא. הֲנֵבֵא אֶל
הַרוּחַ מִתְתָא לְעִילָא. הֲנֵבֵא בֶן אָדָם וְאִמְרַתְּ אֶל
הַרוּחַ, מִעִילָא לְתִתָּא.

דְּהָא אִפִּילוּ לְעִילָא, בְּאֲתֵּירוֹתָא דְלִתְתָא, נְקִיט
הַהוּא עֲלָאָה מִעֲלָאָה מִנִּיהּ. כְּגוֹן הָאֵי קָרָא,
(יחזקאל לז) כַּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאֵי הַרוּחַ,

מֵאַרְבַּע רוּחוֹת, דָּא דְרוּם וּמִזְרַח וְצָפוֹן וּמִמְעַרְב, וְרוּחַ
אֲתֵּיא מִמְעַרְב, בְּאֲתֵּחְבְּרוֹתָא דְאֵלִין אַחַרְנִין. כְּמַה
דְּאֵתְ אָמַר, (במדבר כא) כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.

וּמִהֲכָא נְפָקִין רוּחִין וְנִשְׁמָתִין לְבָנֵי עֲלָמָא
לְאַצְטִיירָא בְּהוּ. וּפְחֵי, כְּמַה דְּאֵתְ אָמַר,

(בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאַפּוֹ נְשָׁמַת חַיִּים. תָּא חַזִּי, נְקִיט מִהָאֵי
גִיסָא, וַיְהִיב בְּגִיסָא אַחְרָא, וְעַל דָּא (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים
הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מָלֵא. אִמָּאֵי אֵינְנוּ מָלֵא,

כְּגוֹן דְּנְקִיט וַיְהִיב, אָעִיל וְאַפִּיק.

לשון הקודש

וּמִזְרַח וְצָפוֹן וּמִמְעַרְב, וְרוּחַ בָּאָה מִמְעַרְב
בְּהִתְחַבְּרוֹת שֶׁל אֱלֹהֵי הָאַחֲרִים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כא) כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.

וּמִכָּאֵן יוֹצְאוֹת רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת לְבָנֵי
הָעוֹלָם לְהַצְטִיר בְּהֵם, וְגוֹשְׁבִים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאַפּוֹ נְשָׁמַת
חַיִּים. בֵּא רְאָה, לוֹקַח מִצַּד זֶה וְגוֹתֵן בְּצַד
אַחַר, וְעַל זֶה (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הֹלְכִים

מִתְעוֹרְרִים לְמַעְלָה, וּבְהִתְעוֹרְרוֹת
שְׁלֵמֶטָה מִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה. הֲנֵבֵא אֶל
הַרוּחַ - מִלְּמֶטָה לְמַעְלָה, הֲנֵבֵא בֶן אָדָם
וְאִמְרַתְּ אֶל הַרוּחַ - מִלְּמַעְלָה לְמֶטָה.

שְׁחָרֵי אִפִּילוּ לְמַעְלָה, בְּהִתְעוֹרְרוֹת
שְׁלֵמֶטָה לוֹקַח אוֹתוֹ עֲלִיּוֹן מִהֶעֱלִיּוֹן מִמֶּנּוּ.
כְּמוֹ פְסוּק זֶה, כַּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת
בָּאֵי הַרוּחַ. מֵאַרְבַּע רוּחוֹת - זֶה דְרוּם

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל שְׁאַלְתָּא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר,
 הוֹאִיל וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי קַמִּיה דְּבְנֵי נְשָׂא
 יְמוּתוֹן, אִמַּאי נְחִית נְשַׁמְתִּין לְעֵלְמָא, וְאִמַּאי אֶעְטְרִיךְ
 לִיה. אָמַר לִיה, שְׁאַלְתָּא דָּא קַמִּייהוּ דְּרַבָּנָן שְׁאִילוּ
 כְּמָה וְכְמָה, וְאוּקְמוּהָ. אֲבָל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהוֹב
 נְשַׁמְתִּין דְּנַחְתִּין לְהַאי עֵלְמָא, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא יְקָרִיה,
 וְנָקִיט לֹזן לְבַתָּר, אִי חָכִי אִמַּאי נַחְתוּ.

אַלְא, רָזָא דָּא, חָכִי הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) שְׁתֵּה
 מַיִם מְבוֹרָךְ וְנִזְזָלִים מִתּוֹךְ בְּאֵרֶךְ, הָא
 אוּקְיָמָנָא. בּוֹר, אַתָּר דְּלֹא נְבִיעַ מִגְּרַמִּיה, וְאִימְתִי
 נְבָעִין חֵי מִיָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּאַשְׁתָּלִים נְשַׁמְתָּא בְּהַאי
 עֵלְמָא, כּד סְלָקָא לְהַהוּא אַתָּר דְּאַתְקַשֵּׁר בֵּיה, כְּדִין
 הוּא שְׁלִים, מְכָל סְטָרִין מִתְתָּא וּמַעִילָא. (ס"א וּמְכָל סְטָרִין).

לשון הקודש

להודיע את כבודו, ולזכות אותן אחר
 כך. אם כך למה ירדו?

אַלְא סוּד זַה כְּךָ הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי
 ה) שְׁתֵּה מַיִם מְבוֹרָךְ וְנִזְזָלִים מִתּוֹךְ
 בְּאֵרֶךְ. הַרְי פְּרִשׁוּהָ, בּוֹר – מְקוּם שְׁלֹא
 נֹבַע מַעְצָמוֹ. וּמְתִי נֹבָעִים הַפְּמִים הִלְלוּ?
 בְּשַׁעַה שְׁהַשְׁתְּ לְמָה הַנְּשַׁמָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 בְּשַׁעוּלָה לְאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנִקְשְׁרָה בּוֹ, אִז
 הוּא שְׁלֵם מְכָל הַצְּדִדִים, מִמְּטָה
 וּמִמַּעַלָה וּמְכָל הַצְּדִדִים.

אל הים והים איננו מלא. למה איננו
 מלא? משום שלוקח ונותן, מכנים
 ומוציא.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל שְׁאַלְתָּא אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן.
 אָמַר, הוֹאִיל וְגִלּוּי לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא שְׁבָנִי אָדָם יְמוּתוֹ, לְמָה הוֹרִיד
 נְשַׁמּוֹת לְעוֹלָם, וְלְמָה הוּא צְרִיךְ אֶת זֶה?
 אָמַר לוֹ, שְׁאַלְתָּא זֶה לְפָנֵי רַבָּנָן שְׁאִילוּ
 כְּמָה וְכְמָה, וּבְאֵרוּהָ, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא נוֹתֵן נְשַׁמּוֹת שְׁיִוְרָדוֹת לְעוֹלָם הַזֶּה

וְכַד נִשְׁמָתָא סְלֵקָא, כְּדִין אֲתַעַר תִּיאֻובְתָּא דְנוֹקְבָא
 לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְכְדִין נִבְעִין מִנָּא מִתְתָּא לְעִילָא.
 וְכוּר, אֲתַעְבִּיד בְּאֵר, מִיּוֹן נְבִיעָאן. וְכְדִין אֲתַתְּכְרוּתָא
 וְיַחְוּדָא (נ"א ויסודא) וְתִיאֻובְתָּא וְרַעְוָא אֲשַׁתְּכַת. (לְהָא) דְהָא
 בְּנִשְׁמָתָא דְעַדִּיקָא אֲשַׁתְּלִים הָהוּא אֲתַר, וְאֲתַעַר
 חֲבִיבוּתָא וְרַעְוָתָא לְעִילָא, וְאֲתַתְּכַר בְּחַד.

רְאוּבֵן בְּכָרֵי אֲתָה, חָכִי הוּא וְדָאֵי, טָפָה קְדָמָא
 דְיַעֲקֹב הָוָה, וְרַעְוִיתִיהּ בְּאֲתַר אַחְרָא הָוָה
 כְּמָה דְאֲתַמָּר. תָּא חַזִּי, רְאוּבֵן וְכֻלְהוּ שְׁבַטֵין תְּרִיסַר,
 כֻּלְהוּ אֲתַאֲחָדֵן בְּשַׁבְיַתָּא, וְכַד חָמָא יַעֲקֹב לְשַׁבְיַתָּא
 עַל גַּבֵּיהּ, קָרָא לְבְנוֹי תְּרִיסַר לְאֲתַתְּכְרָא בְּהַ.

וְתָא חַזִּי, עֲרִסָא שְׁלִימָתָא לָא אֲשַׁתְּכַת מִן יוֹמָא
 דְאֲתַתְּכְרִי עַלְמָא, כִּהִיָּא שַׁעֲתָא דְבַעָא
 יַעֲקֹב לְאֲסַתְּלֵקָא מִעַלְמָא, אַבְרָהָם מִיּוֹמֵינִיהּ, יַעֲחָק

לשון הקודש

ראשונה של יעקב היתה, ורצונו
 במקום אחר היה, כמו שנתבאר. בא
 ראה, ראובן וכל שנים עשר השבטים,
 כלם אחוזים בשכינה, וכשראה יעקב
 את השכינה עליו, קרא לשנים עשר
 בניו להתחבר עמה.

ובא וראה, מטה שלמה לא נמצאה
 מיום שנברא העולם פאותה השעה
 שרצה יעקב להסתלק מן העולם.

וכשנשמה עולה, אז מתעוררת
 תשוקת הנקבה לזכר, ואז נובעים מים
 מלמטה למעלה, ובור נעשה באר, מים
 נובעים, ואז התחברות ויחוד ויסודו
 ותשוקה ורצון נמצאים, ולזה שהרי
 בנשמת הצדיק נתקן אותו מקום,
 ומתעוררת חביבות ורצון למעלה
 ומתחברים באחד.

ראובן בכרי אתה. כך הוא ודאי, טפה

מִשְׁמָא לִיהּ, יַעֲקֹב הָוּה שְׁכִיב בִּינֵיהוּ, שְׁכִינְתָא קַמִּיהּ.
 בֵּינָן דְּחַמָּא יַעֲקֹב כֶּד, קָרָא לְבָנָיו, וְאַחִיד לֹון סַחְרֵינִיה
 דְּשְׁכִינְתָא, וְסִדֵּר לֹון בְּסִדּוּרָא שְׁלִים.

מֵנָּה לָן דְּסִדֵּר לֹון סַחְרֵינִיה דְּשְׁכִינְתָא, דְּכְתִיב
 הָאֶסְפוּ, וּכְדִין אֲשַׁתַּפַּח תַּמָּן שְׁלִימוֹ דְּכֻלָּא,
 וּכְמָה רְתִיבִין עֲלָאִין סַחְרֵינִיהוּ. פְּתַחֵי וְאֲמַרֵי, (דְּבֵרֵי הַיָּמִים
 א כט) לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו', כְּדִין אֲתַכְנִישׁ
 שְׁמַשָּׂא לְגַבִּיהּ דְּסִיְהָרָא, וְאַתְקָרִיב מְזֻרַח בְּמַעְרַב.
 הָדָא הוּא דְּכְתִיב וַיֵּאֲסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה, וְאַתְנַהִיר
 סִיְהָרָא, וְאַשְׁתַּפַּח בְּשְׁלִימוֹ. וּכְדִין וְדָאֵי תַנִּינָן, יַעֲקֹב
 אָבִינוּ לָא מֵית. בֵּינָן דְּחַמָּא יַעֲקֹב (ס"א סְדוּרָא) סְטָרָא
 שְׁלִים, מַה דְּלֹא אֲשַׁתַּפַּח חֲכִי לְבַר נָשׁ אֲחֵרָא, חֲדֵי,
 וְשִׁבַּח לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרִיךְ לְבָנָיו,
 כָּל חַד וְחַד בְּדַקָּא יְאוּת לִיהּ.

לשון הקודש

וְהַגְּבוּרָה וְגו'. אִזּוּ הַתְּכַנֵּס הַשֶּׁמֶשׁ אֶל
 הַלְּבָנָה, וְהַתְּקַרֵּב מְזֻרַח לְמַעְרַב. זְהוּ
 שְׁכִינְתוֹב וַיֵּאֲסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה,
 וּמְאִירָה הַלְּבָנָה, וְנִמְצְאָת בְּשִׁלְמוֹת. וְאִזּוּ
 וְדָאֵי שְׁנִינָן, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵית. בֵּינָן
 שְׁרָאָה יַעֲקֹב וּפְדָרוּ צַד שְׁלָם, מַה שְׁלֹא
 נִמְצָא כֶּד לְבָן אָדָם אַחֵר, שְׁמַח וְשִׁבַּח
 אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרִיךְ אֶת
 בְּנָיו, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּ לֹו.

אֲבָרְהָם מִימִינוּ, וְצַחֲק מִשְׁמֵאלוּ (דִּין),
 יַעֲקֹב הָיָה שׁוֹכֵב בִּינֵיהֶם, שְׁכִינָה לְפָנָיו.
 בֵּינָן שְׁרָאָה כֶּד יַעֲקֹב, קָרָא לְבָנָיו, וְאַחֵז
 אוֹתָם סְבִיב הַשְׁכִּינָה, וְסִדֵּר אוֹתָם
 בְּסִדּוּר שְׁלָם.

מֵנָּה לָנוּ שְׁסַדְרָם סְבִיב הַשְׁכִּינָה?
 שְׁכִינְתוֹב הָאֶסְפוּ, וְאִזּוּ נִמְצְאָה שֵׁם
 שְׁלָמוֹת הַכֹּל, וּכְמָה מְרַכְבּוֹת עֲלִיוֹנוֹת
 סְבִיבָם. פְּתַחֵי וְאֲמַרֵי, לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִיסָא הָווּ אֶזְלֵי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי
 יִיסָא הָא וּדְאֵי תַנִּינֵן, כָּל בְּנוֵי דִיעֻקֵּב אֶתְקַנּוּ
 בְּסִדְוֵרָא שְׁלִים, וְאֶתְפָּרְכוּ כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא יְאוּת
 לֵיה, מָאֵי קָא גִימָא בְּהַאי קָרָא, דְכִתְיִב, מֵאֲשֶׁר
 שְׁמִנָה לַחֲמוֹ וְגו'. אָמַר לֵיה, לָא יְדַעְנָא, בְּגִין דְלֵא
 שְׁמַעְנָא בֵיה מְבוּצִינָא קְדִישָׁא, אֵלָא אַנְתָּ וְאַנָּא גִיזִיל
 לְגַבֵּי בּוּצִינָא קְדִישָׁא. אֶזְלֵי, כִּד מָטוּ לְגַבֵּי דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן, אָמְרוּ מְלָה וְשִׁאִילוּ שְׁאִילְתָּא. אָמַר לוֹן, וּדְאֵי
 רוּזָא דְחֻכְמָתָא הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) אֲשֶׁר יָשַׁב לְחוּף יַמִּים וְעַל
 מִפְרָצָיו יִשְׁכֹּן, אֲמַאי יְתִיב תַּפְּנִן. אֵלָא מָאֵן
 דִּי־תִיב בְּשִׁפְתָּא דִּימָא, אֲשֶׁתַּמִּישׁ בְּתַפְּנוּקֵי עַלְמָא. (והכא
 אֲשֶׁר דַּא פְתַחַא עַלְמָה דְצַדִּיק (ס"א דְצַדִּיק) כִּד אֶתְבְּרַכָּא לְאַרְכָּא בְּרַכָּאֵן בְּעַלְמָא. ס"א
 וְהַכָּא סְמוּךְ לְהַאי קָרָא, מֵאֲשֶׁר, שְׁמִנָה לַפְתָּחַא עַלְמָה דְמַתְמַן אֶתְרָקוּ בְּרַכָּאֵן לְעַלְמָא)
 וְהַאי פְתַחַא אֲשֶׁתַּמּוּדַע תְּדִיר לְבְּרַכָּאֵן דְעַלְמָא וְאַקְרִי

לשון הקודש

וְשִׁאִילוּ שְׁאִילְתָּא. אָמַר לְהֵם, וּדְאֵי סוּד
 הַחֻכְמָה הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) אֲשֶׁר יָשַׁב לְחוּף
 יַמִּים וְעַל מִפְרָצָיו יִשְׁכֹּן. לְמָהּ יָשַׁב
 שָׁם? אֵלָא מִי שְׂיוּשֵׁב עַל שִׁפְתַּת הַיָּם,
 מֵשִׁתַּמִּישׁ בְּתַפְּנוּקֵי הָעוֹלָם. וּכְאֵן אֲשֶׁר יְהוּ
 פְתַח עֲלִיוֹן שֶׁל צַדִּיק (שֶׁל צַדִּיק), בְּשִׁמְתַבְּרַד
 לְהוֹרִיק בְּרַכּוֹת לְעוֹלָם. וְכֵאֵן סְמוּךְ לַפְּסוּק הַזֶּה
 מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה, לַפְתַּח הָעֲלִיוֹן, שְׁמַשְׁם מוֹרִיקִים

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִיסָא הָווּ הוֹלְכִים בְּדַרְדָּר,
 אָמַר רַבִּי יִיסָא, הָרִי וּדְאֵי שְׁנִינּוּ, כָּל
 בְּנֵי יַעֲקֹב נִתְקַנּוּ בְּסִדְרֵי שְׁלָם וְהִתְבְּרְכוּ
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרְאוּי לּוֹ, מַה נֹּאמַר
 בְּפִסּוּק הַזֶּה, שְׁכָתוּב מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה
 לַחֲמוֹ וְגו'? אָמַר לוֹ, לָא יְדַעְתִּי, כִּי לָא
 שְׁמַעְתִּי מִהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, אֵלָא אַתָּה
 וְאַנִּי גַלְדָּה לַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה. הִלְכּוּ
 בְּשִׁהְגִיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמְרוּ דְכָר

אֲשֶׁר, וְדָא הוּא עֲמוּדָא מֵאִינוּן דְּקָאִים עֲלָמָא עֲלִייתוּ.

וְהָהוּא אֲתֵר דְּאֶקְרִי לָחֵם עֲוִנִי, מִהָהוּא אֲתֵר אֲתֵקִין
(ההוא). הָדָא הוּא דְכָתִיב מֵאֲשֶׁר שְׂמֵנָה

לְחֶמוֹ, מַה דְּהוּה לְחֶמָא דְּמִסְפְּנָא, אֲתֵתְדֵר לָחֵם (עֲוִנִי)
פְּנֵג (שְׂמֵנָה). בְּגִין דְּאֶרִיק וְאֶרְמִי בֵּיה בְּרַכָּאן וְתַפְנוּקִין,
וְסוּפָא דְקָרָא אוֹכַח, וְהוּא יִתֵּן מֵעַדְנֵי מְלֶךְ. מָאן
מְלֶךְ, דָּא בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, דְּמִנָּה אֲתֵזֶן בְּתַפְנוּקֵי עֲלָמָא.
וְדָא יְהִיב לְהָאֵי מְלֶךְ כָּל בְּרַכָּאן, כָּל חִידוֹ וְכָל טִיבוֹ.
הוּא יְהִיב וּמִנָּה נִפְקִי. אֲמָרוּ, אֵי לָא אֲתֵינָא לְעֲלָמָא,
אֲלֵא לְמַנְדַּע דָּא, טִב לָן.

רְאוּבֵן בּוֹכְרָא דִיעֵקֵב הָוָה, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, לִיָּה
הָוָה אֲתֵחֲזִי כִלְא, וְאֲתַעֲבֵר מִינָּה כִלְא,
וְאֲתִיָּהִיב מְלָכוֹ לִיהוּדָה, בְּכִירוּתָא לְיוֹסֵף, כְּהוֹנָתָא

לשון הקודש

הַפְּסוּק מוֹכִיחַ – וְהוּא יִתֵּן מֵעַדְנֵי מְלֶךְ.
מִי הַמְּלֶךְ? זֶה בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, שְׂמֵנָה
נִזוֹן בְּתַפְנוּקֵי עוֹלָם, וְזֶה נוֹתֵן לְמֶלֶךְ הָוָה
כָּל הַבְּרָכוֹת, כָּל שְׂמֵחָה וְכָל טוֹב הוּא
נוֹתֵן, וּמִמֶּנָּה יוֹצֵאִים. אֲמָרוּ, אִם לֹא
כֹּאֲנוּ לְעוֹלָם אֲלֵא רַק לְדַעַת אֵת זֶה –
טוֹב לָנוּ.

רְאוּבֵן הָיָה בְּכוֹר שֶׁל יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי
חֲזִיא, לוֹ רְאוּי הַבֵּל, וְהַכֵּל הָעֵבֶר מִמֶּנּוּ,

בְּרָכוֹת לְעוֹלָם וּפְתַח זֶה נוֹדַע תָּמִיד
כַּבְּרָכוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְנִקְרָא אֲשֶׁר, וְזֶהוּ
עֲמוּד מְאוֹתָם עֲמוּדִים שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד
עֲלֵיהֶם.

וְהַמְקוֹם שֶׁנִּקְרָא לָחֵם עֲוִנִי, מְאוֹתוֹ
מְקוֹם נִתְקַן וְהוּא. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב מֵאֲשֶׁר
שְׂמֵנָה לְחֶמוֹ. מַה שֶׁהִיָּה לָחֵם עֲוִנִי, הַפֶּךְ
לְהִיּוֹת לָחֵם וְעֲוִנִי פְּנֵג וְשְׂמֵנָהוּ, מְשׁוּם
שֶׁהִרִיק וְזָרַק בּוֹ בְּרָכוֹת וְתַפְנוּקִים, וְסוּפָא